

Rakkaus erehtyviä kohtaan

(»Testimonies», nide V, siv. 603—618.)

KRISTUS tuli tuomaan pelastuksen jokaisen saavutettavaksi. Golgatan ristillä hän maksoi äärettömän suuren lunastushinnan kadotetun maailman puolesta. Hänen itsensäkieltämisensä ja itsensä uhraamisensa, hänen epätsekäs työnsä, hänen nöyryytöksensä ja ennen kaikkea hänen oman henkensä uhraaminen todistavat hänen rakkautensa syvyydestä langennutta ihmistä kohtaan. Hän tuli maan päälle etsimään ja pelastamaan kadotettuja. Hänen tehtävänsä koski syntisiä, - kaikkiin luokkiin, kieliin ja kansoihin kuuluvia. Hän maksoi hinnan kaikkien puolesta, lunastaakseen heidät ja saattaakseen heidät yhteyteen ja sopusointuun kanssaan. Hän ei sivuuttanut eniten rikkovaa, syntisintäkään, sillä hän työskenteli erikoisesti niiden hyväksi, jotka eniten tarvitsivat hänen tuomaansa pelastusta. Mitä enemmän he tarvitsivat uudistusta sitä syvempää oli hänen mielenkiintonsa, sitä suurempaa hänen myötätuntonsa ja hartaampaa hänen työnsä. Hänen rakastava sydämensä tunsu syvintä myötätuntoa niitä kohtaan, joiden tila oli toivottomin ja jotka eniten tarvitsivat hänen uudistavaa armoaan.

Vertauksessa kadonneesta lampaasta kuvataan Kristuksen ihmeellistä rakkautta erehtyneitä ja eksyneitä kohtaan. Hän ei halunnut jäädä niiden luo, jotka ottivat hänen pelastuksensa vastaan, eikä antaa kaikkia lahjojaan heille ja nauttia heidän kiitollisuudestaan ja rakkaudesta. Hyvä Paimen jättää lauman, joka häntä rakastaa, ja menee erämaahan, kestäen vaikeuksia ja uhmaten vaaroja ja kuolemaa, etsimään ja pelastamaan lammasta, joka on eksynyt laumasta ja joka joutuu perikatoon, ellei sitä noudeta takaisin. Kun ahkeran etsinnän jälkeen kadonnut löytyy, ei paimen, vaikka hän kärsii väsymystä, tuskaa ja nälkää, jätä sitä heikkona seuraamaan perässään eikä aja sitä edellään, vaan, oi ihmeellistä rakkautta, hän nostaa sen hellästi syliinsä ja asettaa olalleen sekä kantaa sen takaisin lammashuoneeseen. Sitten hän kutsuu naapurinsa iloitsemaan kanssaan, koska kadonnut on

löytynyt.

Vertaukset tuhlaajapojasta ja kadonneesta hopearahasta sisältävät saman opetuksen. Jokainen sielu, joka on joutunut erikoisesti vaaraan lankeamalla kiusaukseen, tuottaa tuskaa Kristuksen sydämelle ja herättää hänen hellintä myötätuntoaan johtaen hänet yhä vakavampiin ponnistuksiin. Hän iloitsee yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, enemmän kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä, jotka eivät parannusta tarvitse.

Nämä vertaukset ovat meille opetuksiksi. Kristus käski opetuslastensa toimia yhdessä hänen kanssaan hänen työssään ja rakastaa toisiaan, kuten hän rakasti heitä. Hänen kärsimyksensä ristillä todistavat, miten suuren arvon hän antaa ihmissielulle. Kaikki, jotka vastaanottavat tämän suuren pelastuksen, sitoutuvat hänen työtovereikseen. Kenenkään ei tule pitää itseään erikoisena taivaan suosikkina ja keskittää koko mielenkiintoaan ja huomiotaan vain itseensä. Kaikkien, jotka ovat ruvenneet Kristuksen palvelukseen, tulee työskennellä, kuten hän työskenteli, ja rakastaa niitä, jotka ovat tietämättömyydessä ja synnissä, kuten hänkin rakasti heitä.

Mutta meiltä kansana on puuttunut syvää, vakavaa, sydämellistä myötätuntoa ja rakkautta kiusattuja ja eksyneitä kohtaan. Monet ovat osoittaneet suurta kylmyyttä ja synnillistä välinpitämättömyyttä. Kristus kuvaa näitä sellaisina, jotka kulkevat ohi kaukaa, pysytellen mahdollisimman etäällä eniten apua tarvitsevista. Äsken kääntynyt joutuu usein ankariin ristiriitoihin vakiintuneiden tapojen kanssa tai joihinkin erikoisiin kiusauksiin, ja jos jokin helmasynti tai taipumus pääsee hänessä voitolle, hän joutuu pian syylliseksi varomattomuuteen tai todelliseen rikkomukseen. Sen vuoksi hänen veljiltään ja sisariltaan vaaditaan tarmoa, tahdikkuutta ja viisautta, jotta hänen hengellinen terveytensä voisi palautua. Tällaisiin tapauksiin soveltuvat Jumalan sanan kehotukset: ”Veljet, jos joku tavataan jostakin rikkomuksesta, niin ojentakaa te hengelliset häntä sävyisyyden hengessä, ja ole varuillasi, ettet sinäkin tulisi

kiusatuksi.” ”Mutta meidän, vahvojen, tulee kantaa heikkojen vajavaisuuksia, eikä elää itsellemme mieliksi.” Mutta miten vähän Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvat, osoittavat hänen säälivää hellyyttään! Kun joku erehtyy, niin toiset hyvin usein tekevät parhaansa saadakseen asian näyttämään niin pahalta kuin mahdollista. Ne, jotka ehkä ovat syyllisiä aivan yhtä suuriin synteihin jollakin muulla alalla, kohtelevat veljeään julman ankarasti. Tietämättömyydestä, ajattelemattomuudesta tai heikkoudesta tehdyt erehdykset paisutetaan tahallisiksi, harkituiksi synneiksi. Kun he näkevät sielujen kulkevan harhaan, he ristivät kätensä ja sanovat: »Sanoinhan sen. Tiesin, ettei heihin ole luottamista.» Näin he ottavat saatanan asenteen, riemuiten hengessään siitä, että heidän pahat ajatuksensa osoittautuivat oikeiksi.

Voimme odottaa näkevämme ja meidän täytyy sietää puutteita niissä, jotka ovat nuoria ja kokemattomia. Kristus käski, että koettaisimme ojentaa heitä sävyisyyden hengessä, ja hän pitää meitä vastuunalaisina, jos menettelymme johtaa heidät masennukseen, epätoivoon ja perikatoon. Ellemme päivittäin vaali rakkauden kallista kukkaa, olemme vaarassa tulla ahdasmieliseksi, välinpitämättömiksi, tekohurskaiksi ja arvosteleviksi, pitäen itseämme vanhurskaina, vaikka olemme kaukana siitä, että olisimme Jumalan mielen mukaisia. Jotkut ovat epäkohteliaita, tylyjä ja töykeitä. He ovat kuin piikkiset kastanjan hedelmät, jotka pistävät, jos niihin koskee. Nämä tekevät arvaamatonta haittaa antamalla väärän kuvan rakastavasta Vapahtajastamme.

Meidän täytyy päästä korkeammalle tasolle, muuten emme ansaitse kristityn nimeä. Meidän tulisi omata sitä henkeä, jossa Kristus työskenteli pelastaakseen eksyneitä. He ovat hänelle yhtä kalliita kuin me. Heistä voi yhtä hyvin tulla hänen armonsä voitonmerkkejä ja valtakuntansa perillisiä. Mutta he ovat alttiina vihollisen kavalille juonille, heitä uhkaavat vaarat ja turmelus, ja ilman Kristuksen pelastavaa armoa, varma perikato. Jos näkisimme tämän asian oikeassa valossa, miten intomme kasvaisikaan ja hartaat, uhrautuvat ponnistuksemme lisääntyisivät,

jotta pääsisimme lähelle niitä, jotka tarvitsevat apuamme, rukouksiamme, myötätuntoamme ja rakkauttamme!

Niiden, jotka ovat olleet tässä työssä välinpitämättömiä, tulisi ajatella velvollisuuttaan tämän suuren käskyn valossa: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Tämä on jokaisen velvollisuus. Jokaista kehoitetaan työskentelemään lieventääkseen lähimmäistensä hätää ja enentääkseen heidän siunauksiaan. Jos olemme voimakkaita vastustamaan kiusauksia, meillä on sitä suurempi velvollisuus auttaa niitä, jotka ovat heikkoja ja horjuvia. Jos meillä on tietoa, meidän tulisi opettaa tietämättömiä. Jos Jumala on siunannut meitä tämän maailman tavaralla, meidän velvollisuutemme on auttaa köyhiä. Meidän on työskenneltävä toisten hyväksi. Tehkäämme kaikki vaikutuspiirissämme olevat osallisiksi siitä hyvästä, mitä meillä on. Ei kenenkään tulisi tyytyä nauttimaan elämän leipää jakamatta sitä ympärillään oleville.

Vain ne elävät Kristukselle ja tuottavat kunniaa hänen nimelleen, jotka Mestarilleen uskollisina koettavat etsiä sitä, mikä on kadonnut. Tosi hurskaus ilmenee varmasti ristiinnaulitun Vapahtajan syvänä kaipauksena ja hartaina ponnistuksina niiden pelastamiseksi, joiden puolesta hän kuoli. Jos Kristuksen armo on saanut voittoa ja pehmittää sydämemme ja Jumalan hyvyys ja rakkaus saanut sen hehkumaan, sieltä luonnostaan virtaa rakkautta, myötätuntoa ja hellyyttä toisia kohtaan. Elämässä ilmenevä totuus osoittaa voimaansa, salaisen hapatuksen tavoin, kaikessa, minkä kanssa se joutuu kosketukseen.

Jumala on määrännyt, että voidakseen kasvaa armossa ja Kristuksen tuntemisessa ihmisten täytyy seurata hänen esimerkkiään ja työskennellä, kuten hän työskenteli. Meidän täytyy usein ponnistella hillitäksemme tunteitamme ja ollaksemme puhumatta tavalla, joka masentaisi kiusauksissa kamppailevia. Ilman vakavia ponnistuksia ei voida elää päivittäistä rukous- ja kiitoselämää, elämää, joka luo valoa toisten poluille. Mutta tällaiset ponnistukset tuottavat kallista hedelmää, joka ei siunaa vain saajaa, vaan myös antajaa. Epäitsekkään työskentelyn henki toisten hyväksi antaa luonteelle syvyyttä, lujuutta ja Kristuksen

kaltaista rakastettavuutta sekä tuo omistajalleen rauhaa ja iloa. Pyrkimykset jalostuvat. Laiskuudelle tai itsekkyydelle ei ole tilaa. Ne, jotka näitä kristillisiä hyveitä harrastavat, kasvavat. Heidän hengelliset jänteensä ja lihaksensa vahvistuvat, ja he tulevat voimakkaiksi Jumalan työhön. Heillä on selvä hengellinen käsityskyky, luja, yhä lisääntyvä usko ja voittava voima rukouksessa. Ne, jotka valvovat sieluja ja jotka täydellisesti antautuvat pelastamaan eksyneitä, työskentelevät varmimmin myös omaksi pelastukseksi.

Mutta miten tämä työ onkaan laiminlyöty! Jos ajatukset ja tunteet olisi kokonaan pyhitetty Jumalalle, niin luuletteko, että eksyneet, Saatanan kiusauksissa kamppailevat sielut olisi jätetty niin välinpitämättömästi ja tunteettomasti, kuin on tehty? Eikö olisi tehty suurempia ponnistuksia Kristuksen rakkaudessa ja nöyryydessä näiden harhailevien pelastamiseksi? Kaikki, jotka ovat todella pyhittäytyneet Jumalalle, antautuvat mitä suurimmalla innolla työhön, jonka hyväksi hän on tehnyt kaikkensa ja antanut äärettömän uhrinsa, - sielujenpelastustyöhön. Tämä on erikoinen työ, jota on hoidettava ja ylläpidettävä, eikä sitä ole milloinkaan lyötävä laimin.

Jumala kehottaa kansaansa nousemaan ja jättämään sen kylmän, jäätävän ilmapiirin, jossa he ovat eläneet, karistamaan yltään ne vaikutelmat ja käsitykset, jotka ovat jäätäneet rakkauden tunteet ja itsekkäästi pitäneet ne toimettomina. Hän kehottaa heitä nousemaan matalalta, maalliselta tasoltaan ja hengittämään taivaan kirkasta, aurinkoista ilmaa.

Meidän jumalanpalvelustemme tulisi olla pyhiä, kalliita tilaisuuksia. Rukouskokous ei ole paikka, missä veljet ja sisaret moittivat ja tuomitsevat toisiaan, missä esiintyy epäystävällisiä tunteita ja kovaa puhetta. Kristus karkotetaan kokouksista, missä tällaista henkeä ilmenee, ja Saatana tulee ottamaan johdon käsiinsä. Sinne ei saa päästää mitään epäkristillistä, rakkaudetonta henkeä, sillä emmekö kokoontu etsimään Herralta armoa ja anteeksiantamusta? Vapahtaja sanoi selvästi: »Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte,

sillä teille mitataan.» Kuka voi seisoa Jumalan edessä ja vedota tahrattomaan luonteeseen ja nuhteettomaan elämään? Ja kuinka siis kukaan uskaltaa arvostella tai tuomita veljiään tai sisariaan? Niillä, jotka itse voivat toivoa pelastuvansa vain Kristuksen armosta ja joiden täytyy etsiä anteeksiantamusta hänen veressään, on mitä suurin velvollisuus osoittaa rakkautta, sääliä ja anteeksiantamusta syntistovereitaan kohtaan.

Sisaret ja veljet, ellette opeta itseänne kunnioittamaan kokouspaikkaa, ette saa mitään siunauksia Jumalalta. Voitte muodollisesti palvella häntä, mutta se ei ole hengellistä jumalanpalvelusta. »Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimessäni», sanoo Jeesus, »siellä minä olen heidän keskellään.» Jokaisen tulisi tuntea olevansa Jumalan läheisyydessä ja ahkerasti tutkia omaa sydäntään, sen sijaan että ajattelisi toisten virheitä ja erehdyksiä. Jos sinulla on omia syntejäsi tunnustettavina, tee velvollisuutesi, ja anna toisten tehdä omansa.

Jos päästät oman luonteesi kovuuden valtaan osoittamalla tylyä, sydämetöntä henkeä, karkotat juuri ne, jotka sinun pitäisi voittaa. Sinun kovuutesi tappaa heissä halun kokoontua yhteen ja sangen usein johtaa siihen, että he luopuvat totuudesta. Sinun tulisi käsittää, että itse olet Jumalan tuomion alainen. Kun tuomitset toisia, Herra tuomitsee sinut. Sinun velvollisuutesi on tunnustaa oma epäkristillinen käyttäytymisesi. Saakoon Herra koskettaa seurakuntamme jäsenten sydämiä, kunnes hänen uudistava armonsä ilmenee luonteessa ja elämässä. Kun sitten kokoontutte yhteen, ette tee sitä arvostellaksenne toisia, vaan pulmaksenne Jeesuksesta ja hänen rakkaudestaan.

Kokoukset tulisi tehdä hyvin kiinnostaviksi. Niiden tulisi olla taivaan ilmapiirin läpitunkemia. Älköön pidettäkö pitkiä, kuivia puheita ja muodollisia rukouksia vain ajan kuluttamiseksi. Jokaisen tulisi olla valmis nopeasti suorittamaan osansa, ja kun he ovat tehneet velvollisuutensa, kokous on lopetettava. Näin mielenkiinto pysyy vireillä loppuun saakka. Tämä on Jumalalle otollista jumalanpalvelusta. Jumalanpalvelus on tehtävä kiintoisaksi ja miellyttäväksi, eikä sitä saa päästää vaipumaan

kuivaan muodollisuuteen. Meidän on eletävä Kristukselle joka minuutti, joka tunti ja joka päivä, silloin Kristus asuu meissä, ja kun kokoonnumme yhteen, hänen rakkautensa täyttää sydämemme, pulputen kuin lähde erämaassa, virkistäen kaikkia ja saaden ne, jotka ovat nääntymäisillään, innokkaina juomaan elämän vettä.

Emme saa olla riippuvaisia kahdesta tai kolmesta jäsenestä, jotka toimivat koko seurakunnan puolesta. Meidän jokaisen yksilöinä täytyy omata luja, toimiva usko ja viedä eteenpäin työtä, jonka Jumala on jättänyt tehtäväksemme. Meillä täytyy olla vilkasta, elävää mielenkiintoa kysyäksemme Jumalalta: »Mitä tahdot minun tekevän? Miten voin tehdä työni aikaa ja ikuisuutta varten?» Meidän täytyy henkilökohtaisesti keskittää kaikki voimamme etsiäksemme totuutta ja käyttää kaikkia mahdollisia keinoja, jotka voivat auttaa meitä ahkerasti ja hartaasti tutkimaan Raamattua, ja sitten meidän täytyy pyhittyä totuuden kautta, voidaksemme pelastaa sieluja.

Jokaisessa seurakunnassa on tehtävä vakavia ponnistuksia, jotta päästäisiin pahan puhumisesta ja arvostelevasta hengestä, jotka synnit aikaansaavat eniten pahaa seurakunnan keskuudessa. Kovuutta ja virheidenetsimistä on nuhdeltava Saatanan työnä. Seurakunnan jäsenten on kehitettävä ja vahvistettava keskinäistä rakkautta ja luottamusta. Kaikkien on Jumalan pelossa ja rakkaudesta veljiin ja sisariin suljettava korvansa juoruilta ja moitteilta. Osoittakaa pahan-puhujalle Jumalan sanan opetuksia. Käskekää hänen totella Raamattua ja esittää syytteensä suoraan niille, joiden hän luulee erehtyneen. Tällainen yksimielinen toiminta toisi valovirran seurakunnan keskuuteen ja sulkisi tien pahan tulvalta. Näin Jumala saisi kunnian, ja monta sielua pelastettaisiin.

Totisen Todistajan kehoitus Sardeen seurakunnalle kuuluu: »Sinulla on se nimi, että elät, mutta olet kuollut. Herää valvomaan ja vahvista niitä muita, jotka ovat olleet kuolemaisillaan; sillä minä en ole havainnut sinun tekojasi täydellisiksi Jumalan edessä. Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut, ja ota siitä vaari ja tee

parannus.» Synti, josta tätä seurakuntaa erikoisesti syytetään, on se, etteivät he ole vahvistaneet niitä muita, jotka ovat kuolemaisillaan. Eikö tämä varoitus sovellu meille? Tutkikaamme kukin yksilöinä sydäntämme Jumalan sanan valossa, ja olkoon ensimmäisenä tehtävänäme saattaa sydämemme oikeaan tilaan Kristuksen avulla.

Jumala on tehnyt oman osansa ihmisten pelastukseksi, ja nyt hän pyytää seurakunnan yhteistyötä. Toisella puolen ovat Kristuksen veri, totuuden sana ja Pyhä Henki, ja toisella puolen hukkuvat sielut. Jokaisen Kristuksen seuraajan on tehtävä osansa saattaakseen ihmiset osallisiksi taivaan hankkimista siunauksista. Tutkikaamme tarkoin itseämme nähdäksemme, olemmeko tehneet tätä työtä. Tutkikaamme vaikuttimiamme ja kaikkia elämämme toimia. Eikö muistimme seinillä riipu monta epämiellyttävää kuvaa? Usein olet tarvinnut Kristuksen anteeksiantamusta. Olet aina ollut riippuvainen hänen säälistään ja rakkaudestaan. Mutta etkö kuitenkin ole epäonnistunut osoittaessasi toisille samaa henkeä, jota Kristus on sinua kohtaan osoittanut? Tunsitko taakkaa sellaisen tähden, jonka näit uskaltautuvan kielletyille poluille? Varoititko häntä lempeästi? Itkitkö hänen tähtensä ja rukoilitko hänen kanssaan ja hänen puolestaan? Osoititko lempeillä sanoilla ja ystävällisillä teoilla, että rakastat häntä ja haluat pelastaa hänet? Joutuessasi kosketuksiin sellaisten kanssa, jotka horjuivat oman luonteensa heikkouksien ja pahojen tapojensa taakan alla, jätitkö heidät taistelemaan yksin, kun olisit voinut auttaa heitä? Etkö ole kulkenut näiden suuresti kiusattujen ohi kaukaa, samalla kun maailma on ollut valmis osoittamaan heille myötätuntoa ja houkuttelemaan heidät saatanan ansoihin? Etkö ole Kainin tavoin ollut valmis sanomaan: »Olenko minä veljeni vartija?» Millaisena täytyy seurakunnan suuren Johtajan pitää sinun elämäntyötäsi? Miten hän, jolle jokainen sielu on kallis, koska hän on sen ostanut verellään, katsoo sinun välinpitämättömyyttäsi niitä kohtaan, jotka harhailevat poissa oikealta tieltä? Etkö pelkää hänen jättävän sinut, kuten sinäkin jätät heidät? Ole varma siitä, että hän, joka on Herran huoneen tosi vartija, on huomannut jokaisen

laiminlyönnin. Etkö ole sulkenut elämästäsi pois Kristusta ja hänen rakkauttaan, kunnes koneellinen muodollisuus on tullut sydämen hartauden tilalle? Missä on se sielun tuli, jota kerran tunsit, kun Jeesuksen nimi mainittiin? Miten palava olikaan rakkautesi ihmissieluihin, kun ensi kertaa pyhitit itsesi hänelle! Miten hartaasti koetitkaan esittää heille Vapahtajan rakkautta! Tuon rakkauden puute on tehnyt sinut kylmäksi, arvostelevaksi ja vaativaiseksi. Koeta jälleen saavuttaa se, ja tee sitten työtä tuodaksesi sieluja Kristuksen luo. Jos kieltäydyt tekemästä tätä, niin toiset, joilla on vähemmän valoa ja kokemusta ja harvempia tilaisuuksia, tulevat ja ottavat sinun paikkasi ja tekevät sen, minkä sinä olet laiminlyönyt, sillä työtä on tehtävä kiusattujen, ahdistettujen ja hukkuvien pelastamiseksi. Kristus tarjoaa tätä tehtävää seurakunnalleen, - kuka ottaa sen vastaan?

Jumala ei ole unohtanut seurakuntansa menneisyydessä tekemiä hyviä tekoja ja itsensäkieltämistä. Kaikki on merkitty taivaan kirjoihin. Mutta nämä eivät riitä. Ne eivät pelasta seurakuntaa, jos se lakkaa täyttämästä tehtäväänsä. Elleivät suuret laiminlyönnit ja välinpitämättömyys lakkaa, niin seurakunta, sen sijaan että se kulkisi voimasta voimaan, jatkuvasti vaipuu heikkouteen ja muodollisuuteen. Sallimmeko näin tapahtua? Saako tämä unelias velttous, rakkauden ja hengellisen innon surullinen väheneminen yhä jatkua? Tässäkö tilassa Kristus on löytävä seurakuntansa?

Sisaret ja veljet, teidän omat lamppunne varmaan lepattavat ja himmenevät, kunnes ne kokonaan sammuvat, ellette päättävästi ryhdy aikaansaamaan uudistusta. »Muista siis, mistä lankesit, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja.» Nyt tarjottu tilaisuus voi olla lyhyt. Jos tämä armon ja parannuksen aika saa käyttämättä mennä ohi, annetaan varoitus: »Minä tulen sinun luoksesi ja työnnän kynttiläjalkasi pois paikaltaan.» Nämä sanat on lausunut eräs, joka on pitkämielinen ja kärsivällinen. Ne ovat vakava varoitus seurakunnille ja yksilöille, että Vartija joka ei torju eikä makaa, tarkkaa heidän menettelytapojaan. Vain hänen ihmeellisen kärsivällisyytensä ansiosta ei heitä ole hedelmättöminä puina hakattu maahan. Mutta hänen Henkensä ei

aina nuhtele. Hänen kärsivällisyytensä kestää enää vain vähän aikaa. Uskosi täytyy olla jotakin enemmän, kuin se on ollut, muuten sinut punnitaan ja kevyeksi havaitaan. Viimeisenä päivänä kaiken maailman tuomarin ratkaiseva sana riippuu siitä, olemmeko tunteneet mielenkiintoa tarvitsevia, ahdistettuja ja kiusattuja kohtaan ja työskennelleet heidän hyväkseen. Sinä et aina voi kulkea näiden ohi kaukaa ja itse päästä lunastettuna syntisenä Jumalan kaupunkiin. Kristus sanoo: »Kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä pienimmistä, sen olette jättäneet tekemättä minulle.)

Vielä ei ole liian myöhäistä korjata menneitä laiminlyöntejä. Saakoon ensimmäinen rakkaus, ensimmäinen innostus elpyä uudelleen! Etsi ne, jotka olet karkottanut pois, sido tunnustuksen avulla haavat, jotka olet lyönyt. Tule lähelle säälivän rakkauden suurta sydäntä ja anna tuon jumalallisen säälin virran tulvia sydämeesi ja sinusta toisten sydämiin. Olkoon se hellyys ja armahtavaisuus, jota Jeesus omassa elämässään osoitti, meille esimerkkinä siitä tavasta, jolla meidän tulisi kohdella lähimmäisiämme, varsinkin niitä, jotka ovat veljiämme ja sisariamme Kristuksessa. Moni sellainen, jota yksikin ystävällinen, rohkaiseva sana olisi auttanut voittamaan, on sortunut ja masentunut suuressa elämän taistelussa. Älkää milloinkaan, milloinkaan olko sydämettämiä, kylmiä, tunteettomia ja tylyjä. Älkää koskaan laiminlyökö tilaisuutta lausua rohkaisevaa sanaa tai herättää toivoa. Emme voi sanoa, kuinka kauaskantoisia saattavat olla meidän ystävälliset, lempeät sanamme ja Kristuksen kaltaiset ponnistuksemme keventää jonkun taakkaa. Eksyneitä ei voida ojentaa millään muulla tavalla kuin sävyisyyden, lempeyden ja hellän rakkauden hengessä. T. s. 237-246.

Kenellä on voima ja kuka on voittaja?

“Niin he huusivat suurella äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä ja ajoivat hänet ulos

kaupungista ja kivittivät. Ja todistajat riisuivat vaippansa Saulus nimisen nuorukaisen jalkojen juureen. Ja niin he kivittivät Stefanuksen, joka rukoili ja sanoi: "Herra Jeesus, ota minun henkeni!" Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: "Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!" Ja sen sanottuaan hän nukkui pois." Apt. 7:57-60.

Tässä tapauksessa kenellä oli voimaa ja kuka voitti? Vihollisen näkökulmalta katsottuna vastaus on, että vainoilla oli voima, he kivittivät Stefanuksen ja siksi he ovat voittajina, mutta pelastava totuuden näkökulmalta katsottuna marttyyri on voittajana, koska hän voitti itsensä ja vihaansa vihollisia kohtaan, ja kuoli voittajana, valmiina saamaan ikuisen elämän.

Lihallinen ja hengellinen mieli

Lihallisesta ja hengellisestä mielestä on kaksi eri määritelmää ja käsitystä voittamisesta. Ensimmäinen luulee, että voiton saaminen tarkoittaa saada toinen ihminen alemmaksi ja nöyremmäksi käyttäen lihallisia aseita; eli kaikkinaisia loukkaavia ja hyökkäviä sanoja ja tekoja, mutta hengen mielen mukaan voiton saaminen tarkoittaa kuolettaa oma minä ja voittaa muita ihmisiä Kristuksen puolelle, käyttäen vain hengellisiä aseita. Jeesuksen sanat Matteuksen evankeliumissa 5:39,43,44 "Mutta minä sanon teille: älkää tehkö pahalle vastarintaa; vaan jos joku lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin;... Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi.' Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat" ovat käsittämättömiä lihamielille, mutta hengen mielille ne ovat selvät. Niissä on voimaa voittaa vihollisia Jumalan puolelle. Stefanuksen käyttäytyminen ja marttyyri kuolema vaikutti syvästi Saulukseen ja vähän myöhemmin hän kääntyi ja vainoojasta tuli totuuden puolustaja ja suuri apostoli.

Kristus ja kaikki Jumalan todelliset lapset voittivat rakkaudella ja meidän pitää seurata heidän esimerkkiänsä.

"Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha; sentähden että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan,

sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan. Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset.” Room. 8:6-8.

”Kristus ei ole mitenkään vakuuttanut meille, että luonteen täydellisyyden saavuttaminen on helppoa. Jaloa, kokonaista luonnetta ei peritä. Emme saa sitä sattumalta. Jalo luonne hankitaan yksilöllisen ponnistelun avulla Kristuksen ansion ja armon kautta. Jumala antaa kyvyt, mielen voimat; me muodostamme luonteen. Se muodostetaan kovilla, kestäväillä taisteluilla omaa minää vastaan. Taistelu toisensa jälkeen on käytävä perittyjä taipumuksia vastaan. Meidän on arvosteltava itseämme tarkoin, emmekä saa jättää yhtään sopimatonta kohtaa korjaamatta.

Älköön kukaan sanoko: En voi parantaa luonteeni vikoja. Jos päätät näin, et varmastikaan saavuta iankaikkista elämää. Mahdottomuus on omassa tahdossasi. Jos et tahdo, niin et voi voittaa. Todellisena vaikeutena on pyhittymättömän sydämen turmelus ja haluttomuus alistua Jumalan valvontaan.” S. n. 93.

Kuka on voittaja?

“Pitkämielinen on parempi kuin sankari, ja mielensä hillitseväinen parempi kuin kaupungin valloittaja.” Sananl. 16:32.

Se, mikä maailman ihmisten mielestä on tappioksi Jumalan edessä on suuri voitto...

Simson voitti paljon vihollisia, mutta ei voinut voittaa lihanmielensä. Daavid voitti Goljatin, mutta oli vaikea voittaa omat heikkoutensa.

Lihallinen ihminen on taipuvainen taistelemaan muita ihmisiä vastaan ja unohtaa tai laiminlyö taistelun omia heikkouksiansa vastaan. Evankeliumin valon mukaan, ennen kuin voimme menestyvästi voittaa ihmisiä taivaan valtakunnalle, meidän pitää voittaa oma minämme ja kateutemme. Jos Jeesuksen seuraajalla on himo saada johtava asema ja hallita toisia, hän ei ole vielä voittanut itseänsä.

Johannes Kastaja sanoi Jeesuksesta: “Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.” Joh. 3:30. Jos en ole iloinen lähimmäiseni

positiivisesta vaikutuksesta ja menestyksestä lähetystehtävissä, en ole vielä voittanut kateuttani. Jos tunnen itseni, niin viisaaksi, menestyväksi ja olen niin korkeassa asemassa, etten enää tarvitse enkä haluakaan minkäänlaisia neuvoja tai ojennuksia, en tarvitse kunnioittaa muita, vaan kaikkien muiden pitää kunnioittaa minua, olen jo lankeemuksen edessä ja sielunvihollinen on saanut aikaa sydämässäni. Pitäkäämme mielessä, että oma minämme kuolemassa on meidän voittomme. Kun Jeesus ottaa tilaa sydämässämme ja se kokonaan kuluu Hänelle, Hän tuo meille kaikki hengelliset hyveet ja taivaan valtakunnan periaarteet ja myös voimaa elää niiden mukaan. Tällä tavalla olemme voittajana Kristuksessa ja Hänen kauttansa. Kiitos ja kunnia Hänelle ja Jumalalle!

”Taivaalliset olennot työskentelevät yhdessä sen ihmisen kanssa, joka pyrkii päättävästi uskoen siihen luonteen täydellisyyteen, mikä ilmenee täydellisinä tekoina. Jokaiselle tähän työhön osallistuvalla Kristus sanoo: Minä olen oikealla puolellasi auttamassa sinua.

Kun ihmisen tahto on yhteistoiminnassa Jumalan tahdon kanssa, siitä tulee kaikkivoipa. Mitä tahansa onkin tehtävä hänen käskystään, se voidaan suorittaa hänen voimassaan. Kaikki hänen -käskynsä tekevät niiden saajan kykeneväksi suorittamaan ne. - Kristuksen vertaukset, s. 366-368.” S. n. 93.

Uhraavaisuudessa on voimaa voittamiseen!

Eräs nuorukainen etsi veljensä tuodakseen heille ruokaa. Vihdoin hän löysi heidät, mutta he eivät olleet iloisia ja kiitollisia, vaikka hän toi heille ruokaa. Päätös oli myydä nuorukainen orjaksi ja päästä eroon hänestä ja olla vapaa hänen vaikutuksesta heidän itsekkäässä elämässään. Varmasti he ajattelivat: ”Nyt me voitimme!” Mutta Jumalan suunnitelma oli kauaskantoinen.

Nyt Joosefin elämässä alkoi uusi kausi ja piti oppia itsekieltämystä ja kovuutta. Päätös pysyä uskollisena Jumalalle vaikka mitä tulisi hänen elämänsä teki hänestä sankarin. Alistuessa olla tottelevaisena oppilana Jumalan koulussa, hän

voitti Potifarin vaimon kiusauksessa, hän voitti vankilassa ja hän voitti myös korkeassa asemassa ollessa, faaraon jälkeen.

Kun Joosef ilmestyi veljillensä koko Egyptin maan haltijana ja hänestä riippui saavatko he ruokaa, vai ei, heille tuli selväksi, etteivät he voittajia vaan Joosef. Nyt heidän elämässä tuli uusi jakso: oppia Jumalan koulussa ja voittaa itsekkyytensä.

Joosefin uhraavaisuus ja uskollisuus Jumalalle toi voiton ja elämän ei ainoastaan hänelle, vaan myös Jaakobin koko perheelle ja vielä siunauksia egyptiläisille. Hänellä ei ollut halua eikä ajatustakaan kostaa veljelleen heidän pahat tekonsa häntä kohtaan, vaan sydän täynnä rakkautta, hän antoi heille anteeksi, koska oli voittanut oman minänsä.

”Ne, jotka ovat osallisia jumalallisesta luonnosta, eivät taivu kiusaukseen. Vihollinen yrittää kaikin voimin voittaa ne, jotka koettavat elää kristittyä elämää. Hän lähestyy heitä kiusauksin, toivoen heidän taipuvan. Siten hän koettaa masentaa heitä. Mutta ne, jotka ovat asettaneet jalkansa lujasti Ikiainojen Kalliolle, eivät taivu hänen houkutuksiinsa. He muistavat, että Jumala on heidän Isänsä ja Kristus heidän Auttajansa. Vapahtaja tuli maailmaamme, antamaan jokaiselle väsyneelle kiusatulle sielulle voimaa voittamaan niin kuin hänkin voitti. Tiedän kiusauksen voiman, tiedän tien vaarat, mutta tiedän myös, että riittävä voima jokaista tarvetta varten on varattuna niille, jotka taistelevat kiusausta vastaan.” S. n. 74.

Pysykäämme Jeesuksessa, että voisimme olla aina voittajana kiusauksissa ja Hänen avulla voisimme voittaa paljon sieluja taivaan valtakuntaa varten. Herra meitä auttakoon tässä. Aamen.

Teidän veljenne V. Marinov

Kolumbia

Olin iloinen, että sain käydä myös Kolumbiassa. Tämä maa, joka on kutsuttu Amerikan havaitsijan nimellä on myös hyvin

mielenkiintoinen.

”Kolumbia on neljänneksi suurin valtio Etelä-Amerikassa ja muodostaa sillan Keski-Amerikan maihin. Niin kuin kaikille länsirannanmaille, myös Kolumbialle Andien Kordilerin vuorien ketjulla, jonka huippu saavuttaa 5440 metrin korkeuden, on sen vaikuttavin elementti luonnossa.

Varhaiset Kolumbian intiaanit saavuttivat merkittävän korkean sivistystaso asteen. Erityisesti heidän työskentely kullin kanssa antoi syyn kutsua sitä kultamaaksi (El Dorado), yksi tärkeän vaikutin tutustua tämä maan.

Chibschalla Bogotasta eteenpäin vuoristomaalla oli ennen espanjalasten tunkeutumista sinne saavuttanut suhteellisen korkean tason maanviljelyksessä.

Kolumbian maanväestö on myös nykyisin epäyhtenäisesti yhdistetty, niin kuin naapuri maat. Vuosisatojen aikana alkuasukkaat sekoittivat itsensä valloittajan kanssa, sen tähden Mestitsistejä on suhteellisesti korkea määrä 47,8 %.

Aikaisemmin tuotin neekeri orjia Afrikasta plantaasien työntekijöiksi ja kultaa huuhtomaan, silloin intiaanit tekivät hitaasti työtä ja nopeasti väsyivät. Mutta on vain 6% puhtaita neekerirotua. Mulatit ovat enemmistö 24 %. Puhdasta intiaani väestöä on suunnilleen 2,2 % koko väestöstä. Vuoristo maan intiaanit puhuvat chibchaa, joka kuuluu Karibian kielen ryhmään ja se luetaan heidän äidin kieleksi. Loppuväestölle espanjan kieli on puhe- ja virkakieli.

Yli 90% kolumbialaisilta on katolilaisia. Katolinen kirkko on pelannut Kolumbian historiassa vaikuttavaa roolia. Nykyisin vielä Kolumbian kirkolla on rikkaita kansalais perustajia ja osakeomistajia. Vaikka vuodelta 1886 roomalaiskatolinen usko on valtion virallinen uskonto, muitakin uskonnonjärjestyksiä virallisesti sallitaan. Sitä paitsi 200 000 ei kristittyjä intiaania ja 20 000 juutalaista, useimmat ovat maahanmuuttajia Saksasta, myös 110 000 protestanttia kuuluu toisiin uskoviin.

Bogota, maan pääkaupunki, melkein kolmen miljoonan asukkaan kansa on 2640 metrin korkeudessa. Vuoden 1800

hengellisen ja sivistyksen elämän suhteen Bogota eli kukkimisaikaa, jota ei mikään muu Etelä-Amerikan maista ole saavuttanut.”

Vaikka muutaman kerran kävin tässä maassa ja rakkaiden ihmisten luona, minä haluan kertoa yhdestä käynnistä, joka monien vuosien kuluessa kaikuu itsessäni.

Maailman laajuisten suunnitelmien mukaan myös Kolumbiassa suunniteltiin seurakunnassa seminaari lähetystyöntekijöille. Eräs pidemmän ajan työssä oleva työntekijä, opettaja lähetyskoulussa, veli Welker, ja Pää Konferenssin rahastohoitaja olivat minun kanssani.

Kun tulimme Bogotaan ja olimme etsimässä lähetyksemme toimistotaloa, meidät otettiin vastaan hyvin ystävällisesti kristittyjen rakkaudessa. Minun kysymykseni montako osanottajaa seminaarille voimme laskea, minulle sanottiin, että suunnilleen sata tulisi olemaan läsnä. Emme olleet odottaneet tällaista, ja olimme hyvin iloisia suuresta kiinnostuksesta. Minä ihmettelin paljon, miten nopeasti he laittoivat ruokaa ja nukkumapaikkoja sadalle henkilölle.

Nuoret nukkuivat kolme kerros-sängyillä ja kaikki meni ilman vaikeuksia. Vaikka olimme yli 100 ihmistä pienessä huoneistossa, kaikki kulki kuin kello. Todellinen kristityn henki vaikuttamassa opettajissa ja oppilaissa. Esimies veli Porras ja hänen ryhmänsä, olivat myös esimerkillisiä organisoinnissa ja johtamisessa.

Huippu kohta oli unionin juhlat, jossa oli melkein tuhat osanottajaa. Kaikki oli Jumalan Hengen vaikutusta ja saimme suuria siunauksia. Musiikkia ja lauluja kauniissa ympäristössä, niin että rakkauden side yhdisti meitä aina lähemmäksi ja vahvemmaksi.

Sapattina, Jumalan levonpäivänä, tai vapaa aikana tuli vanhempia veljiä ja sisaria minun luokseni ja kertoivat vallankumouksesta ja vainosta vähemmistöjä vastaan. Joku kirjaevankelista oli kertonut, että kun oli matkalla kotiin komendantti pysäytti hänet ja kuulustelussa hän sai kuulla, että hänen pitää kuolla, koska hän on Seitsemännen päivän adventisti

uskonpuhdistuksessa. Sillä hetkellä tuli korkea upseeri heitä vastaan ja kysyi: ”Mitä tahdotte tehdä tämän miehen kanssa?” Vastaus oli: ”Hänet pitää ammuttavan.” Upseeri antoi käskyn: ”Hetimitä vapauttakaa tämä mies!” Joukko lähti sieltä ja veli meni kotiin. Herra lähetti enkelinsä, varoittaakseen uskollista veljeä kauheasta kuolemasta.

Toinen tapaus vangitsemisesta ja kauheasta mestauksesta. Oli kaksi Jumalan rauhansanansaattajaa. He levittivät rauhan ja toivon evankeliumia ikuisessa kotimaassa, jonka Kristus osti meille korkealla hinnalla.

Ensimmäinen lähetyssaarnaaja sidottiin pylvääseen ja vaadittiin kieltämään Jumala, mutta hän ei tehnyt sitä. Pakottaakseen häntä siihen, he pistivät hänen silmiinsä. Kun tämäkään ei auttanut, he murskasivat hänen jalkaansa, mutta hän jäi uskollisena hänen uskossaan.

Toinen odotti joukossa ja odottamatta joku sanoi hänelle: ”Lähde pois!” Hän odotti ja ajatteli pitkö mennä, tai ei; siten hän lähti, eikä kukaan yrittänyt pidättää häntä. Tässä oli Jumalan sormen vaikutusta. Herra tahtoi pelastaa hänen elämänsä.

Veli Cabreran isoisa oli tänä vaikeana aikana Herran sanasaattajana ja auttoi monia vainottuja. Herra lahjoitti hänelle pitkän elämän ja hän oli siunaukseksi seurakunnalle.

Venezuela

Venezuela ei ole ainoastaan kaunis ja rikas luontorikkauksista, vaan siellä on myös rakkaudellisia ja arvokkaita ihmisiä. Heidän ystävällisyytensä ja avuliaisuutensa on esimerkillistä.

Venezuela on pohjoisin maa Etelä-Amerikassa ja se on rikastunut öljy tuotannon ansioilla. Sen rannikkoa rajoittaa Karibian Meri ja ulottuen Atlantin valtameren saakka.

Orinoco on vallitseva vesistö, yksi suurimmista Etelä-Amerikan joista, jonka kulkualueiden suurin osa on harvoin asuttua. Sen pituus on 2400 km. se ulottuu sadealueeseen 940 000 km. Tämä

joen delta on niin suuri kuin Sveitsi.

Maantiedon suhteen, Venezuela kuuluu kokonaan trooppiseen vyöhykkeeseen. Eroavaisuuksia sen kohokuvan suhteen, niin kuin ilmaston todellisuuksien nähden ovat suorassa tekemisessä samalla tavalla kasvismaailman kanssa: kookospalmuja rannikolla ja aina orjantappuran pensas alueisiin asti kuivilla alueilla.

Väestö on hyvin sekoitettu. Vain 15-20 % ovat valkoisia, 10 % on mustia ja 2-7 % on intiaania. Suurin osa 30 % on mulatteja ja mestitsit, sekoitus neekerien ja valkoisien intiaanien kesken.

Suurimmalla osalla Venezuelan väestöstä on roomalaiskatolinen usko. Yksi perusongelma Venezuelassa nykyisin on maatalouden sektorin ja teollisuuden sektorin välillä oleva kuilu. Vain 2,7 % maasta käytetään maatalouteen ja teollisuus ja vuoristotyö alueet muodostavat melkein pienimmän osan pohjoisessa. Melkein koko etelä Venezuela on kansantaloudellisesti ”maasto-cognita”.

Caracasissa, joka sijaitsee hedelmällisessä tunturilaaksossa (920m) on yksi viides osa koko maan väestöstä ja on yksi reippaasti kasvavista ja myös nykyaikaisempien Ibero-Amerikan metropoleista.

Tultuani Keski-Amerikasta minä olin väsynyt ja jännittynyt. Vähän lepoa olisi ihan paikallaan. Uskon veljeni ja sisarieni näkivät, että olen jotenkin jännittynyt. He ehdottivat minulle mennä rannalle. Oli jo melko myöhää, mutta etu oli siinä, että rannalla ei ole ihmisiä nähtävissä.

Kun tulimme, minä näin lahden, jonka ympärillä oli korkeasti kasvavia palmupuita ja muita kauniita matalampia viherkasveja. Hiekka oli kullankeltainen ja vesi lämmintä ja sinistä. Minä menin veteen ja heti tunsin itseni vapautetuksi jänityksestä. Noin kahden tunnin jälkeen aurinko laski taivaanrannalla ja kohta tuli pimeys. Cabrera perheineen otti minut autoonsa, sitten lähdimme menemään, sillä Caracas on rakennettu vuoristo alueelle.

Autossa minua valtasi vilunpuistatus. Vapisin kuin haavalehti. Kaikki mitä minulla oli, laitoin päälleni, mutta mitään ei auttanut. Kuume nousi yli 40° C. Olimme avuttomia. Sisar laittoi ruokaa ja pyysi meitä pöytään. Vaikka en syönyt mitään ja aika kulki

eteenpäin, minulle ei tullut nälkä eikä ollut ruokahalua. Yöllä sain tietää, että tämä sairaus (pikkukuume) on vaarallinen.

Perjantaina, Sapattina ja Sunnuntaina minun piti olla Surinamessa. Valitettavasti en voinut käydä tässä maassa ja levittää Jumalan rauhan, armon ja lohdutuksen sanomaa. Minun kehoni oli heikentynyt jatkuvan ajan, ilmaston ja ruoan muutoksien johdosta ja näin ollen altis sairauksille.

Kieleni oli tullut paksuksi ja sivussa aivan siniseksi ja se oli selvä merkki, että seuraavina päivinä en enää jaksaisi elää. Yritin saada yhteyden poikaani ja kysyä voiko hän tulla auttamaan minua, mutta valitettavasti ei ollut mahdollista. Ainut keino, mitä minä näin oli vain rukoilla. ”Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut.” Room. 8:28. ” älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä. Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, tartun sinun oikeaan käteesi, minä sanon sinulle: ’Älä pelkää, minä autan sinua.’” Jes. 41:10. 13.

Käännekohta tuli kuin taivaasta. Herra Jumala kuuli rukoukset ja heti sunnuntaista eteenpäin tuli käännekohta tervehtymisessä ilman lääkärien apua.

Se oli todella ihme että käännekohta tuli heti ja sain lentää Kolumbian unionijuhlille. Totta vielä heikkona sain Jumalan avulla palvella Häntä ja seurakuntaa sanan saarnaamisella. Jatkuu

Veli S. Gutknecht

Rajaton ilo

Luo itsellesi kerran hengellinen kuva ihmisistä, jotka ovat sinun ympärilläsi. Mitä sinä ajattelet mitä he etsivät? Iän mukaan jokaisella on tiettyjä päämääriä, joihin hän ponnistelee - ilmeisesti

koulun päätös, työpaikka, tai elämän toverin etsiminen. Kun ihminen tulee vanhemmaksi ja hän on toteuttanut ensimmäiset päämäärät, hän asettaa itsellensä uusia päämääriä, jotka kuljettavat meitä eteenpäin. Välillä jokapäiväinen elämä menee kauniilla kokemuksilla, toisen kerran huonoilla kokemuksilla, mutta pääasiassa vain tavallisissa asioissa. Taustassa kuitenkin on yhteisen lanka: Tietysti joka ihminen etsii onnea ja iloa. Syntymästä lähtien ihminen yrittää tyydyttää tarpeensa - hän haluaa olla onnellinen ja tyytyväinen.

Tässä yhteydessä haluamme tutkia käsitettä ilosta. Englannin kielellä on ero "happiness" (onnea) ja "joy" (ilon) välillä. Ihmisellä voi olla onnellinen tunne - siis olla onnellinen - tietämättä itse asiassa miksi; niin kuin kaikkien tunteiden kanssa, onnea myös ilman syytä tulee ja lähtee. Ilo on jotakin enemmän, se on merkillinen toiminta.

Galatalaisten kirjeessä 5:22 ilo mainitaan kuin toisena osana Hengen hedelmästä. Me heti ymmärrämme, että siinä on jotakin jumalallista. Heprean kirjeessä 12:2 on sanottu, että Jeesus täytti Hänen tehtävänsä, koska Hän katsoi viimeisen tuloksen ihanuuteen - iankaikkiseen iloon yhdessä pelastettujen kanssa: "Silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle."

Ilon etsimistä

Siitä lähtien, kun sielunvihollinen petti esivanhempamme, hän yrittää suurilla juonilla ja taidollisilla hyökkäyksillä vietiä ihmisiä. Hänen tarjoukset eivät paljasta Jumalan luonnetta, vaan hänen omaansa. Sisar White kirjoittaa, miten saatana ohjaa ihmisten mielet asioihin, jotka Jumala rakkaudesta ihmisiin on kieltänyt: "Saatana tahtoi esittää sen ajatuksen, että syömällä kielletystä puusta he saisivat uudenlaatuista ja jalompaa tietoa, kuin mitä he olivat tähän asti saaneet. Tämä on hänen lankeemuksensa jälkeen ollut hänen erikoinen työnsä, jolla on ollut suuri merkitys - johdattaakseen ihmiset utelemaan

Kaikkivaltiaan salaisuuksia eikä tyytymään siihen, mitä Jumala on ilmaissut, ja tarkoin tottelemaan, mitä Hän on käsenyt. Hän johtaisi heidät tottelemattomuuteen Jumalan käskyille, ja sitten uskottelisi heille, että he niin astuivat verrattomalle tiedon vainiolle. Tämä on pelkkää luuloa vain ja surkuteltava harhakuva. He eivät kykene ymmärtämään sitä, mitä Jumala on ilmaissut, halveksivat Hänen nimenomaisia käskyjään ja tavoittelevat viisautta Jumalalta pyytämättä sekä koettavat ymmärtää sitä, minkä Hän on nähnyt hyväksi salata kuolevaisilta. He ovat haltioissaan aatteittensa kehityksestä ja lumoissaan omista turhista mietelmistään, mutta hapuilevat keskiyön pimeydessä suhteessaan todelliseen tietoon. He ovat aina oppimassa, mutta eivät pääse koskaan totuuden tuntoon." Lunastuksen historia s. 24.

Saatana seurasi hänen omaa etuaan ja koettaa kaikilla tavoilla puhutella ihmisiä, että kun he etsivät oman onneansa, he saavuttavat sen. Mutta hänen lukemattomat viettelykset itse asiassa ovat surun avain, sillä: "Me emme voi olla onnellisia niin kauan, kun seuraamme vain omia etujamme." T.a. s. 419. saks. kiel. Voidaan etsiä koko elämän ajan onnea ja iloa; kuitenkin, jos etsimisen syynä on oman minän tyydyttäminen, ilo jää aina kauas meiltä.

Mitä oli seurauksena kun Aatami ja Eeva pitivät silmiensä edessä omaa luuloteltua onneaan, sen sijalle, että rakastavat ja kunnioittavat Jumalaa - siis syventää suhteensa Hänen kanssa? "Synnittömässä tilassaan ihminen oli onnellisessa yhteydessä hänen kanssaan, "jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä" (Koi. 2:3). Mutta tehtyään syntiä hän ei voinut enää iloita pyhyydestä, vaan koetti piiloutua Herran kasvojen edestä. Sellainen on vieläkin uudistumattoman sydämen tila. Se ei ole sopusoinnussa Jumalan kanssa eikä iloitse hänen yhteydestään. Syntinen ei voisi olla onnellinen Jumalan läheisyydessä; hän karttaisi pyhien olentojen seuraa. Jos hän voisi päästä taivaaseen, se ei tuottaisi hänelle mitään iloa." T.K.L. s. 12.

Todellinen tuote

Pyhissä kirjoituksissa on kauniita kertomuksia Jumalan lasten ilosta, sen jälkeen kun he työskentelivät yhdessä Hänen kanssa, erikoisella tavalla Hän toimi heidän puolesta. "Ja kansa iloitsi heidän alttiudestaan, sillä he antoivat ehyellä sydämellä vapaaehtoiset lahjansa Herralle; ja kuningas Daavid oli myös suuresti iloissansa." 1. Aik. 29:9.

"Juutalaisille oli tullut onni, ilo riemu ja kunnia, ja jokaisessa maakunnassa ja kaupungissa, joka paikassa, mihin kuninkaan käsky ja hänen lakinsa tuli, oli juutalaisilla iloja riemu, pidot ja juhlat. Ja paljon oli maan kansoista niitä, jotka kääntyivät juutalaisiksi, sillä kauhu juutalaisia kohtaan oli vallannut heidät." Ester 8:16,17.

Toiset tekstit osoittavat meille todellisen rauhan. "Jotka kyynelin kylvävät, ne remuilen leikkaavat." Ps. 126:5.

"Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi." Joh. 15:11.

"Vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita." 1. Piet. 4:13.

Iloa ei anneta, että ihminen keskittyisi itseensä, tai oman mieltymyksensä etsimistä varten. Se tulee enemmän spontaanisesti meihin, kun sallimme sen, että Pyhä Henki elää meissä, johtaa meitä ja käyttää meitä välikappaleina, täyttääksemme maailman-kaikkeudessa Jumalan täydellisen tahdon.

Rajaton

Voimmeko todella puhua äärimmäisestä ilosta? Tätä lausetta ei löydy missään Profetian Hengen kirjoituksissa. Kuitenkin "loputon ilo" (unendig joy") ilmestyy pari kertaa eräässä artikkelissa (Signs of the Times, 27.1.1888). Huomatkaa sen yhteys.

"Hänen ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus "vei heidät pois, lähes Betaniaan asti, ja nosti kätensä ja siunasi heidät. Ja tapahtui, että hän siunatessaan heitä erkani heistä, ja hänet otettiin ylös

taivaaseen." Ja sinä aikana kun Jeesus oli nousemassa, kaksi loistavaa enkeliä kysyivät: "Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän." Luuletteko, että he palatessaan takaisin Jerusalemiin puhuivat keskenänsä: "Hyvä on, Herra jätti meidät. Mitä hyötyä on nyt yrittää saada Jeesukselle seuraajia? Menkäämme takaisin meidän verkkoamme luokse. Menkäämme taas meidän vanhaan tehtävään. Mitä voimme saada aikaan maailman vastustamisessa?" Ei ole kertomus tällaisesta keskustelusta. Ei ole riviäkään kirjoitettu, eikä todistusta annettu, että heillä olisi ollut jopa ajatuksia siitä, että jättävät heidän ylös menneen Herransa tehtävään, palvelukseen itseänsä ja tätä maailmaa. Vapahtajan käsi oli ojennettu siunaamaan opetuslapsia, jotka hän jätti tänne, kun meni taivaaseen. He näkivät hänen kirkkautensa. Hän lähti sinne, valmistukseen heille asuinsijaa. Heidän pelastuksesta on huolehdittu, ja kun he uskollisesti täyttävät ehdot, he seuraisivat häntä maailmassa rajattomalla ilolla. Heidän sydämensä oli täynnä iloa ja kiitoslauluja."

Rajaton ilo on säilytetty ikuisuutta varten. "Ehtoolla on itku vieraana, mutta aamulla ilo." Ps. 30:6. Syvällinen ja pysyvä ilo - kyllä se voidaan omistaa. Meillä voi olla myös Herran ilo. Vain kristitty on kykenevä, kokemaan suuren ilon, tässä maailmassa, joka taistelee Jumalaa vastaan. Kuitenkaan rajaton ilo ei ole vielä maan päällä.

Tämä todetaan kun luetaan seitsemän pätkeä eteenpäin taas "rajattomasta ilosta": "Me saamme oikeuden mennä kaupunkiin sisälle, syödä elämän puusta ja osallistua pelastettujen rajattomasta ilosta. Me saamme kuunnella Jeesuksen ääntä, joka on rakkaampi kuin kaikki musiikki, joka on joskus soinnut ihmisten korville, kun hän kutsuu lapsensa tervetulleiksi heidän iankaikkiseen kotiinsa. Ne, jotka valitsivat palvella häntä, heille sanotaan: "Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti!" Ja minkälainen valtakunta se on! Kultaisessa kaupungissa ei ole enää yötä. Jumala

ja Karitsa ovat sen valona. Siellä on asuntoja maan vaeltajille. Siellä vanhurskaille on pukuja -kirkkauuden kruunuja ja voittopalmuja. Kaikki, mitä Jumalan katselmuksessa on epäselvää meille, siellä löydetään selitys. Armon salaisuudet avautuvat meille. Asioista, joista meidän rajoitettu järki tiesi vain pieniä osia ja näimme vain sekaannusta, tulemme näkemään täydellisenä ja kauniina sopusointuna. Tulemme tietämään, että rajaton Rakkaus järjesti meille ne kokemukset, jotka näyttivät meistä kovimmilta ja suurimmilta, kantaaksemme niitä. Tässä näemme hänen lempeän huolenpidon, joka salli, että kaikki asiat koituu meidän hyväksi ja me tulemme täyteen sanomatonta ja ihanaa iloa."

Jeesus kuoli, antaakseen meille vanhurskautensa, valitaksemme iankaikkisen onnemme. Kun vertaamme sitä iloa, joka odottaa meitä iankaikkisuudessa, tämä ilo jota nykyisin koemme on kuin atomi aurinkoon verrattuna...

-Barbara Watts, USA

Isoäidin kakku

Puoleen kupilliseen ystävyyttä lisätään koko kupillinen hienotunteisuutta.

Tähän sekoitetaan hyppysellinen hellyyttä sekä kupillinen rakkautta.

Sekoitetaan uskollisuuden maljassa.

Älä unohda lisätä teelusikallista riemuitsevaa iltaa, teelusikallista taitoa nauraa pikkuasioille.

Kostuta myötätunnon kyynelillä, paista suurpiirteisyyden pannussa.

Tarjoile monta kertaa !!!!

Hyvää nam - aah

En muistanut tällaista ihanaa kakkureseptin ohjetta koskaan edes

saaneenikaan, kunnes omia tavaroitani järjestellessä tuli tämä ohje eteeni. Sen sain ollessani nuorukainen, eikä vielä tietoaakaan tai edes unelmaakaan perhe elämästä saatikka isoäidin tehtävästä, mutta kaikki tämä on tullut kuin huomaamatta. Tämä mielenkiintoinen ohje toi monenlaisia ihania muistoja mieleeni menneisyydestä, mutta myös vakavoitti omaa elämäni mieleeni tulevilla kysymyksillä. Minkälaisen kakkureseptin minä annan jälkipolvilleni? Onko minun elämässäni kauniit ja miellyttävät arvot päällimmäisenä? Heijastaako minun elämäni edes yhtään pientä osaa tästä kakusta? Onko hellä ja rakastava Taivaallinen Isämme saanut kouluttaa ja jalostaa minun elämäni? Tällaisia kysymyksiä voisi vielä pohtia pitkäänkin, mutta nyt haluan tutkia tätä mielenkiintoista isoäidin kakkua, mitä se sisältää, koska siinä kehoitetaan: ”*Tarjoile monta kertaa !!!!*” ja vielä sanotaan, että se on: ”*Hyvää nam – aah.*”

Itse en ole koskaan nähnyt isovanhempiani lapsuudessani, koska kaikki ovat siirtyneet haudan lepoon ylösnousemuksen aamua odottamaan jo ennen minun syntymääni. Silti olen kuullut vanhemmiltani heidän elämästään.

Äitini kertoi kuinka heidän iso perhe eli köyhyudessa, olihan silloin 1800 luvun loppua ja 1900 luvun alkupuolta. Kolme poikaa kuoli aivan muutamien päivien ikäisinä ja neljäs kaatui nuorukaisena sodassa. Jumalan koulussa oppinut ja siten karaistunut isoäitini oli seisonut tyynenä ja rauhallisena viimeisen poikansa haudalla ja ikään kuin nojautunut sanoihin: ”Jumala ei tee erehdyksiä.”

Pienessä maalaistalossa työtä oli paljon ja elettiin yksinkertaista omavarastaloutta, lähes kaikki tuotettiin kotona, jopa pienen poikansa arkun isoisäni teki kotona. Isovanhempiani auttoivat jokainen lapsi sen minkä jaksoi. Äitini oli kesäisin pienenä tyttönä laitumella lehmiä paimentamassa muutaman kilometrin päässä kotoa. Hänet lähetettiin tähän tehtävään rukouksensiivin ja sen hän tuli myös kokemaan. Eräänä kertana lehmiä paimentaessaan äitini huomasi enkelien suojeleksen elämässään. Häntä alkoi kesken

päivän väsyttämään ja päätti käydä kivellet nukkumaan. Herättyään hän huomasi lehmien karanneen ja käärmeen olleen kerällä vieressään kivellä. Äidilleni tuli hätä lehmien löytämisestä, jotka kyllä löytyivät jonkun kilometrin päästä ja syvä kiitollisuus suojeluksesta, ettei käärme ollut pistänyt häntä.

Kesäisin leipää noustiin leipomaan aamuyöstä, koska pärekatto ei ollut niin kuiva aamuyöllä kuin päivällä ja näin säästyttiin mahdolliselta tulipalolta. Koulua käytiin vain neljä vuotta ja sitten lasten oli itse, hyvin nuorina hankittava toimeentulonsa. Äitinikin olisi käynyt koulua enemmänkin, mutta rahaa ei ollut käytettävissä.

Elämä kuitenkin oli onnellista ja iloista. Pitkä, yhteen suuntaan kaksi tuntia kestävä kirkkomatka taivallettiin kesällä ensin veneellä ja sitten paljasjaloin kävellen etteivät kengät kuluisi. Kengät laitettiin pientä ennen pappilaa jalkaan ja sitten mentiin jumalanpalvelukseen, eikä matka ollut yhtään raskas, vaikka sama matka tultiin takaisin kävellen ja veneellä soutaen. Kerran isoäitini oli lähdössä jumalanpalvelukseen ja äitini oli alle kouluikäinen. Äitini halusi lähteä isoäitini kanssa. Isoäitini sanoi: ”Sinä et jaksaa kävellä kanssani pitkää matkaa.” Äitini huudahti iloiten: ”Minä juoksen sitten!”

Hengelliset laulut ja virret olivat jokapäiväistä elämää. Päivällä työtä tehdessä ja illalla pärelampunvalossa isoisäni lukiessa Raamattua ja Suurta Taistelua välillä laulettiin ja iloittiin yksinkertaisesta, mutta henkisesti ja hengellisesti rikkaasta elämästä. Laulettiin paljon ulkomuistista, jopa äänissä, vaikka nuotteja ei ollut käytettävissä. Äitini sisarusparvi oli oppinut koulussa laulamaan äänissä ja useasti heillä oli laulutalkoot. Isommat siskot lomalle tullessa innostuivat ja innostuttivat toisiakin laulamaan. Isovanhempani ihastelivat kaunista laulua ja pyysivät varta vasten: ”Laulakaa taas lapset.” Ei ollut päivääkään etteikö olisi edes yhtä virttä laulettu, jopa isoäidilläni oli tapana herättää aamuisin lapsukaiset virrenveisuuseen.

”Älä unohda lisätä teelusikallista riemuitsevää iltaa, teelusikallista taitoa nauraa pikkuasioille.”

Isäni kertoi äidistään, että hän oli aina hyväntahtoinen, hyvämuistinen ja tiesi yhteiskunnallisista asioistakin uskomattoman paljon, koska hän oli lukenut paljon. Hän ei tahtonut koskaan pahoittaa toisten mieltä. Hän oli ahkera tekemään töitä. Maatalon emännän tehtävien ja lasten kasvattamisen lisäksi hän hoiti vielä karjan, jos ei sattunut olemaan palvelijoita. Aamulla tavallinen ylösnousemisaika oli kello neljä ja illalla vielä viimeiseksi katsoi olivatko kaikki lasten vaatteet ja jalkineet kunnossa. Hän oli myös erikoinen kukkien hoitaja. Kukkia piti olla joka ikkunalla, myöskin ulkona, jopa aikaisen perunamaan laidassa, jotka kukkivat lähes yhtä kauan perunan nostoon asti.

Isoäitini oli hiljaisia uskovaisia. Hän ei juurikaan puhunut uskostaan, mutta kyllä hänestä huomasi, että hänen uskonsa oli tosi uskoa.

Eräänä rauhallisena ihanana perheiltana, isoäitini hyvin ystävällisesti kiitteli miniäänsä tarjoilusta ja odottamatta kaatui eteenpäin tuolilta lattialle. Hänet kannettiin sänkyyn ja soitettiin lääkärille, mutta mitään ei ollut enää tehtävissä, vaan lääkäri totesi: ”Äidille on tullut majanmuutto.” Vanhempana ollessaan isoäitini ystävänä oli kissa, joka halusi olla hänen kukkaruukussaan, kukan juurella nukkumassa ja tietysti ihailemassa hänen kukkiaaan. Kun isoäitini elämänlanka katkesi, kissakin taukosi kukan juurella makaamasta ja haeskeli kauan isoäitiäni.

”Puoleen kupilliseen ystävyyttä lisätään koko kupillinen hienotunteisuutta.”

Pienet lapset, jotka ovat saaneet kasvaa Jumalan rakkauden ympäröimässä ilmapiirissä, ovat onnellisia ja haluavat jakaa sitä samaa toisillekin. Eräs pieni, muutaman vuoden ikäinen poika, jota oli rakastettu ja jota rakastetaan tunteilla ja teoilla, hellästi jumalallisella rakkaudella, kerran sanoi äidilleen: ”Nyt tunnen saavani niin paljon rakkautta, ettei enempää mahdu, sitä pitää antaa toisille, että saa lisää tilaa rakkaudelle.”

Kaikilla pienillä lapsilla ei ole näin mahtavia kokemuksia

vanhempien kanssa. Eräässä kirjassa kerrottiin vähän isommasta pojasta, ehkäpä jo kaksitoista vuotiaasta. Pienen pojan kotioloit eivät olleet ihanat. Hänen kasvupaikkansa oli epäsiisti kaupungin köyhäinkortteli, eikä hän itsekään ollut siisti ja kiltti. Kukaan ei rakastanut häntä, sillä isäpuoli oli aina raaka ja äitikin äkäinen. Jos toiset lapset pääsivät joskus seurakunnan tai hyväntekeväisyysyhdistyksen retkelle, niin hän ei päässyt koskaan sinne. Hän kuuli vain arvostelevia sanoja itsestään, joka teki pienen pojan tosi surulliseksi. Mutta eräänä päivänä hän yllätyksekseen kuuli toisenlaista puhetta. Joku täti halusi välttämättä ottaa hänet mukaan retkelle, vaikka toiset moittivat häntä. Tämä ihana tädin vaatimus sai pienen pojan sydämen sykkimään riemusta. Joku välitti hänestä ja puolusti häntä kun hän aina sai moitetta osakseen. Lopulta onnellinen päivä koitti ja lapsukaiset pääsivät matkaan ja saivat iloita yhteisestä retkestä. Ilo oli ylimmillään, he pääsivät raikkaaseen luontoon ja polskuttelemaan nopeasti virtaavan joen varrelle. Mutta yhtäkkiä riemukkaan huviretken rikkoi läpitunkeva kirkaisu. Eräs pojista oli ylittänyt suojanarun ja joutunut virran vietäväksi. Syntyi yleinen sekasorto. Kaikki ryntäsivät ihmettelemään virranvievää poikaa ja olivat varmoja pojan hukkumisesta. Yhtäkkiä kuului molskahdus ja joku ui virranvievää poikaa kohden. Pian hän saavutti pojan ja sai autetuksi hänet rannalle. Pelastetun pojan ympärille kokoontui ihmetteleviä lapsukaisia kyselemään, että jääkö hän eloon. Vähän ajan kuluttua ystävällinen täti alkoi ihmettelemään missä on pelastaja poika. Pianhan hän löytyi. Täti, joka oli vaatinut köyhän ja syrjityn pojan mukaan, juoksi hänen luokseen hoitamaan häntä. Sitten hän halusi, että annetaan rahallinen palkkio pojalle. Poika sai kerätyn palkkion ja täti ojensi sen hänelle siitä kiitollisuudesta, että hän oli pelastanut toisen pojan hengen. Yllätys, yllätys, hän ei halunnutkaan rahoja. Täti ihmetteli: ”Mitä me sitten?” Poika vastasi: ”Minä vain haluaisin vähän sitä rakkautta, mitä tuo toinenkin poika saa osakseen.” Nyt ystävällinen täti käsitti kaiken, että köyhältä pojalta puuttuu kodin rakkautta. Kyynelsilmin hän lupasi: ”Kyllä sinä tulet saamaan sitä ja paljon

muutakin.” Ystävällinen täti piti sanansa.

”Tähän sekoitetaan hyppysellinen hellyyttä sekä kupillinen rakkautta.”

Minkälainen isoäiti oli sisar Ellen. G. White?

Hänelle oli kasvanut rakastavan Jeesuksen seurassa jaloja luonteenpiirteitä. Hänellä oli kärsivällisyyttä, ystävällisyyttä, hienotunteisuutta, lempeyttä, ymmärtämystä jne. Miten monien lapsukaisten elämä olikaan onnellista hänen seurassaan. Hän kertoi heille mielenkiintoisia kertomuksia menneistä ajoista, jolloin hän puolisonsa kanssa työskenteli yhdessä vahvistaakseen seurakuntia. Hän lohdutti kiusattuja. Kerran erästä pientä lapsukaista kiusoiteltiin, että tohtori on tuonut hänet laukussaan ja hänet on adoptoitu, mutta sisar White kertoi ystävällisesti totuuden: ”Ei sinua ole adoptoitu; ja vaikka olisikin, olisimme rakastaneet sinua silti yhtä paljon kuin nytkin.”

Joskus lapsukaiset olivat tottelemattomia tai laiminlöivät velvollisuuksiaan, niin hän saattoi jättää asian hautumaan ja sanoi, että ne selvitetään sitten illalla ja niin lapsukaisten mieli rauhoittui heti ja valmistauduttiin nuhtelua ja ojennusta saamaan illalla.

Useasti hän joutui jättämään lapsukaiset vieraiden hoitoon ja äidin rakkaus kehotti eräänä kertana häntä kirjoittamaan kirjeen, jossa hän kehotti kuuliaisuutta hoitajia kohtaan, välttämään paholaisen tuomia ajatuksia ja hillitsemään mielensä, niin voi nauttia onnellisesta elämästä. Raamatulliset neuvotkaan eivät unohtuneet hänen mielestään. Ei hän kehunut kasvatustaitojaan, vaan avoimesti ja vilpittömästi kysyi Taivaallisen Isän tahtoa.

Hän kehotti myöskin rehelliseen elämään ja hyvin ystävällisesti nuhteli väärintekijää ja kertoi hänelle pelastavasta Vapahtajasta. Tulokset tällaisesta kauniista menettelystä olivat tosi mahtavat, eräästä neitokaisesta tuli kaikkien iloksi vilpitön kristitty!

Ei hän ollut pelkästään ihmisille ystävällinen, vaan myös eläimille ja sen eläimetkin ilmaisivat. Poni hirnahti tervehdyksensä hänelle, kun hän tuli latoon ja jäi kaula ojossa

hyväilyjä odottamaan. Eräänä kertana hän näki miehen lyövän luisevaa tammaa ylämäessä, kun sillä oli liian raskas kuorma vedettävänä. Hän nuhteli miestä ja mies totteli ja purki kuormaansa kevyemmäksi, jotta tamma jaksoi taas kulkea eteenpäin.

Kostuta myötätunnon kyynelillä, paista suurpiirteisyyden pannussa.

Entä minkälaiset ohjeet Vapahtajamme antaa meille:

”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.” Mark. 10: 14

”Jeesus on aina rakastanut lapsia. Hän otti vastaan heidän lapsekkaan hellyytensä ja avoimen, teeskentelemättömän rakkautensa. Heidän puhtailta huuliltaan kaikuva kiitos ja ylistys oli kuin musiikkia Hänen korvissaan ja virkisti hänen mieltään, silloin kun kosketus viekkaiden ja tekopyhien ihmisten kanssa pyrki Häntä masentamaan. Missä Vapahtaja liikkuikin, Hänen lempeät kasvonsa ja hellä, ystävällinen käytöksensä voittivat lasten rakkauden ja luottamuksen.

Jeesus oli esimerkkinä lapsille, ja Hän oli myös Isän esikuva. Hän puhui niin kuin se, jolla on valta, ja Hänen sanoissaan oli voimaa; mutta kuitenkin Hän ei edes seurustellessaan raakojen ja väkivaltaisten ihmisten kanssa käyttänyt ainoatakaan epäystävällistä tai tönkyä sanaa. Syy, miksi maailmassa on niin paljon kovasydämissä ihmisiä, on se, että todellista rakkautta on pidetty heikkoutena, ja sitä on koetettu estää ja tukahduttaa. Näiden ihmisten parempi luonto tukahdutettiin jo lapsena, ja ellei taivaallisen rakkauden valo sulata heidän kylmää itsekkyyttään, he eivät koskaan voi tulla onnellisiksi.

Älkää antako epäkristillisellä luonteellanne väärää kuvaa Kristuksesta. Älkää kovuudellanne ja tylyydellänne estäkö pienokaisia tulemasta Jeesuksen luo. Älkää koskaan antako heille aiheita ajatella, ettei taivas ole heille mieluisa paikka, jos te olette siellä.

Vapahtaja osoittaa ääretöntä hellyyttä niitä sieluja kohtaan, jotka

Hän on omalla verellään ostanut. Hän vaatii heitä omikseen rakkautensa tähden. Hän ikävöi heitä sanomattomasti. Hänen sydämensä ei ole kiintynyt vain hyvin kasvatettuihin lapsiin vaan niihinkin, jotka ovat perineet vastenmielisiä luonteenpiirteitä. Monet vanhemmat eivät ollenkaan käsitä, kuinka suuri vastuu heillä on näistä lastensa ominaisuuksista. Heillä ei ole hellyyttä ja viisautta kohdella oikealla tavalla erehtyviä pienokaisia, jotka he ovat tehneet sellaisiksi, kuin he ovat. Mutta Jeesus katsoo säälien näitä lapsia. Hän tietää sekä syyt että seuraukset.

Kristitty työntekijä voi Kristuksen edustajana vetää näitä lapsia Vapahtajan luo. Viisaasti ja tahdikkaasti menettelemällä hän voi liittää heidän sydämensä omaansa, hän voi innostaa ja rohkaista heitä ja Kristuksen armon avulla voi nähdä heidän luonteensa muuttuvan, niin että heistä voidaan sanoa:” ”*senkaltaisten on Jumalan valtakunta.*” AT. 491, 494, 496.

Sekoitetaan uskollisuuden maljassa.

Merja-sisar

” Koko luomakunta huokaa ”

Taivaan joukkoa ne ovat,
tuo ihana Miisu-kissa tuossa
ja kaikki linnut, matelijat,
mereneläjät, hyönteiset,
ihan kaikki eläimet.

Jumalan luomia kaikki.
Tosin kuolemattomuutta
heissä ei ole,
paitsi niissä, jotka tulevat

ikuisiksi ajoiksi seuralaisiksemme
Uudessa maassa.

Täälläkin eläimet ovat
välttämättömän hyödyllisiä,
ihania seuralaisia.

Kuvittele maailmaa ilman eläimiä.

Kiitos Taivaan Isä
kaikista eläimistä.
Auta meitä kohtelemaan
heitä rakkaudella.

Kuolema saapuu

Kuolema saapuu
ja sammuttaa silmiesi kynttilälyhdyt.
Hetkessä unohdat koko menneen elämäsi,
sen ilot ja surut.

Sitten vain nukut levollisesti,
kunnes saat herätä
Uuden Aamun määrättömään kirkkauteen
ja enkelikuoron lauluun.

Näin siinä tapauksessa,
että pysyt uskollisena
loppuun asti.

Margit-sisko

Lohduttava sanoma

“Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä
siitä, kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niin

kuin muut, joilla ei toivoa ole. Sillä jos uskomme, että Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet. Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa. Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla.” 1. Tess. 4:13-18

- Ilmoituksia -

Nuorisosapatteja

Vuoden 2009 Pääaihe: “Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.” Hebr. 13:8.

**Mikä on maailman kriisin syynä? 4.4.09.
Hannu Jyrkinen**

**Tuhoutuuko maailma ydinsodan johdosta? 2.5.09.
Vladimir Marinov**

Kevätrukouspäivät 8-10.5.09

Sydämellisesti tervetuloa!

Lähetyskäynnillä Puolassa

Lähetyskäynnillä Unkarissa

